

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 525/2017-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpených obchodnou spoločnosťou advocatus s. r. o., Palackého 12, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Zdenka Benčíková, pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 204/2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] a [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 204/2012 porušené boli.

2. [REDACTED] a [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie každému v sume po 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Bratislava III je p o v i n n ý uhradiť [REDACTED] a [REDACTED] trovy právneho zastúpenia spolu v sume 374,80 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiat centov) na účet ich právneho zástupcu advocatius s. r. o., Palackého 12, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 525/2017-14 z 12. septembra 2017 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 204/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že v napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom, v ktorom sú sťažovatelia v procesnej pozícii žalobcov „o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam“, dochádza k zbytočným prietahom. Poukázali na to, že v predmetnej právnej veci okresný súd vyhlásil rozsudok 16. februára 2016, pričom písomné vyhotovenie rozsudku im bolo doručené až 17. októbra 2016, teda po ôsmich mesiacoch od jeho vyhlásenia. Vo veci bola podaná okresnému súdu 12. septembra 2016 sťažnosť na prietahy v konaní, v ktorej bolo zdôraznené, že okresný súd nevyhotovil

a nedoručil predmetný rozsudok ani po viacerých žiadostiach, hoci sa tak malo stať do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia. Uvedená sťažnosť na prieťahy v konaní bola v odpovedi podpredsedníčky okresného súdu z 12. októbra 2016 vyhodnotená ako dôvodná, pričom tiež bolo uvedené, že lehota na vyhotovenie rozhodnutia bola rozhodnutím predsedu súdu predĺžená do 25. júla 2016 a rozsudok bol expedovaný 11. októbra 2016.

3. Sťažovatelia konštatovali, že vec nie je po skutkovej ani právnej stránke zložitá *„aj vzhľadom na rozsiahlosť dokazovania, už vykonaného v konaní vedenom na tom istom súde pod sp. zn. 43C 30/2007, ktorého skutkové závery sa dali využiť v tomto konaní“*. Tiež uviedli, že nemajú žiadny podiel na predĺžení konania.

4. Sťažovatelia poukázali aj na to, že proti uvedenému rozsudku okresného súdu boli podané odvolania. Ich posledným úkonom vo veci bolo vyjadrenie z 2. februára 2017 proti vyjadreniu žalovaných k odvolaniu sťažovateľov, pričom 5. júna 2017 sa spis stále nachádzal na okresnom súde.

5. Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol, že okresný súd v napadnutom konaní porušil ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby priznal sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie, každému v sume 2 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

6. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že 16. júna 2017, teda po podaní sťažnosti sťažovateľov ústavnému súdu, bola vec predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaniach proti rozsudku okresného súdu zo 16. februára 2016 vydaného v napadnutom konaní.

7. Na výzvu ústavného súdu sa podaním sp. zn. Spr. 416/2017 z 8. novembra 2017 doručeným ústavnému súdu 10. novembra 2017 vyjadril k sťažnosti predseda okresného súdu, pričom k tomuto podaniu bolo priložené vyjadrenie zákonnej sudkyne k ústavnej sťažnosti a chronologický prehľad jednotlivých úkonov okresného súdu a strán sporu. Predseda okresného súdu uviedol, že s vyjadrením zákonnej sudkyne sa v plnom rozsahu stotožňuje a je toho názoru, že postupom okresného súdu nedošlo k porušeniu namietaných práv sťažovateľov.

8. Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že od pridelenia vecí v nej konala priebežne, a to aj s ohľadom na jej právnu a skutkovú zložitosť a na množstvo vecí v oddelení, ktoré vybavuje. Ako dôvody žiadostí o predĺženie zákonnej lehoty na písomné vypracovanie rozhodnutia uviedla náročnosť vypracovávaného rozhodnutia po skutkovej stránke, zložitosť vecí aj po právnej stránke (reštančná vec, viaceré uplatnené nároky, rozsiahle dokazovanie, svedkovia, znalecké dokazovanie, súvisiace trestné konanie), opakovanú práceneschopnosť, čerpanie riadnej dovolenky, preťaženosť súdneho oddelenia a množstvo reštančných vecí.

9. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. K vyjadreniu predsedu okresného súdu zaujala na základe výzvy ústavného súdu stanovisko aj právna zástupkyňa sťažovateľov. Vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu v elektronickej podobe 6. decembra 2017 a 12. decembra 2017 aj v listinnej podobe uviedla, že v rozpore s vyjadrením predsedu okresného súdu o neporušení namietaných práv sťažovateľov je odpoveď okresného súdu z 12. októbra 2016 na sťažnosť sťažovateľov vo veci prietáhov v napadnutom konaní, keď v nej okresný súd prostredníctvom svojej podpredsedníčky uviedol, že sťažnosť je dôvodná.

11. K vyjadreniu zákonnej sudkyne právna zástupkyňa sťažovateľov okrem iného uviedla, že *„Sťažovatelia majú vedomosť o sústavnej preťaženosti konajúcich/rozhodujúcich súdov, ktorá však nemôže byť bezvýhradne dôvodom na také prietahy v konaní, aké vznikli v konaní vedenom pod sp.zn. 6C/204/2012. Ospravedlniteľným dôvodom pre prietahy v konaní nie je ani štúdium aplikovateľnej judikatúry. Je to najmä z toho dôvodu, že takýto prietah mohol byť jednoducho odstránený skorším vypracovaním a doručením rozhodnutia vo veci samej. Už vôbec nie je možné akceptovať argument, že ako účastníci by sme prietahy v konaní mali akceptovať z dôvodu prijatia novej právnej úpravy.“*

12. K argumentom zákonnej sudkyne o skutkovej a právnej zložitosti veci právna zástupkyňa sťažovateľov uviedla, že „*napadnutým je nečinnosť Porušovateľa v podobe nevypracovania a nedoručenia rozhodnutia, ktoré bolo vyhlásené na pojednávaní konanom dňa 16.02.2016. Vypracovanie rozhodnutia vo veci samej tak nemôže byť ovplyvnené Porušovateľom vymenovanými okolnosťami, najmä ak ich preskúmavanie muselo predchádzať vydaniu tohto rozhodnutia, na základe ktorých si Porušovateľ utvoril svoj právny úsudok vo veci, t.j. už pred vyhlásením rozhodnutia vo veci.*“.

13. Sťažovatelia už v podanej sťažnosti vyslovili súhlas s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

15. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Zároveň namietajú aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. K porušeniu sťažovateľmi označených práv malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

17. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

18. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

19. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

20. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

21. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.

22. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, kde sú sťažovatelia žalobcami v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a vypratanie nehnuteľnosti, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto dĺžka konania nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci, hoci pripúšťa istú mieru skutkovej zložitosti vyplývajúcu najmä z pomerne rozsiahleho vykonaného dokazovania.

23. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pri hodnotení podľa tohto kritéria ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ťarchu účastníkov konania pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným priet'ahom.

24. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov v doterajšom priebehu konania a zistil, že z vyjadrenia predsedu okresného súdu, resp. zákonnej sudkyne, z chronologického prehľadu jednotlivých úkonov súdu a z predloženého súdneho spisu vyplýva, že v napadnutom konaní sa nečinnosťou súdu vyznačovalo predovšetkým obdobie od 16. februára 2016, keď bol na pojednávaní vyhlásený rozsudok, do 11. októbra 2016, keď bolo písomné vyhotovenie rozsudku zaslané stranám sporu, čo je takmer 8 mesiacov.

25. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti namietali najmä uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu. V tejto súvislosti opakovane žiadali o doručenie písomného vyhotovenia rozsudku vyhláseného 16. februára 2016 a bola podaná aj sťažnosť predsedovi okresného súdu na prietahy v konaní. Uvedená sťažnosť bola vyhodnotená ako dôvodná, pričom bolo poukázané na to, že jedným z dôvodov spôsobeného prietahu v konaní je aj počet vecí v súdnom oddelení zákonnej sudkyne.

26. V súvislosti s uvedeným ústavný súd zdôrazňuje, že podľa § 158 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného v čase vyhlásenia rozsudku okresného súdu rozsudok sa mal vyhotoviť a odoslať do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia, pričom predseda súdu môže rozhodnúť inak (lehotu predĺžiť) len zo závažných dôvodov. Napriek viacnásobným žiadostiam zákonnej sudkyne o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku, ktorým bolo aj vyhovené, okresný súd nevyhotovil rozsudok ani v naposledy predĺženej lehote do 25. júla 2016. Rozsudok bol nakoniec vyhotovený a odoslaný až 11. októbra 2016, teda takmer po 8 mesiacoch od jeho vyhlásenia. Povinnosť vyhotoviť a odoslať rozsudok v stanovenej lehote vyplýva aj z § 223 ods. 3 CSP účinného od 1. júla 2016.

27. Z predloženého súdneho spisu vyplýva aj neodôvodnená nečinnosť okresného súdu od 5. novembra 2012, keď bol daný pokyn na vyžiadanie vyšetrovacieho spisu a súdneho spisu, do 15. marca 2013, keď bol uvedený pokyn realizovaný. V tomto období bol okresný súd nečinný vyše 4 mesiace.

28. Na základe uvedených skutočností predstavuje celková doba nečinnosti okresného súdu približne 1 rok.

29. Pokiaľ ide o obranu okresného súdu spočívajúcu v argumentácii o množstve vecí pripadajúcich na zákonnú sudkyňu, o preťažnosti súdneho oddelenia, o opakovanej práceneschopnosti zákonnej sudkyne či množstve reštančných vecí, túto ústavný súd neakceptoval. Ústavný súd tu poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej

právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99).

30. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 204/2012 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

32. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu bolo konanie pred okresným súdom ako súdom prvej inštancie ukončené vydaním rozsudku (ktorý bol už aj písomne vyhotovený a doručený), ústavný súd vo svojom náleze prikaz konať v zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy neformuloval. I napriek tomu ústavný súd pripomína, že v potenciálnom prípade vrátenia veci sťažovateľov na ďalšie konanie v prvej inštancii pred okresným súdom povinnosť konať bez zbytočných prietáhov vyplýva pre konajúci súd priamo z garancií čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

33. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

34. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

35. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

36. Sťažovatelia v sťažnosti žiadali o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému v sume 2 000 €, čo odôvodnili celkovou dĺžkou konania pred okresným súdom a najmä osemmesačným obdobím, kým bol rozsudok okresného súdu od jeho vyhlásenia písomne vyhotovený a doručený stranám.

37. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

38. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

39. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neodôvodnenú nečinnosť v trvaní približne 1 roka, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie účastníkov, zložitost' veci, ako aj všetky okolnosti daného prípadu, ústavný súd považoval priznanie sumy 500 € pre každého zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

40. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľov si uplatnil trovy konania, ktoré vyčíslil v celkovej sume 396,05 €.

41. Ústavný súd priznal sťažovateľom trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

42. Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2016 v sume 884 €. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2017 (príprava a prevzatie vecí, písomné vyhotovenie sťažnosti) po 147,33 €.

43. Vzhľadom na to, že právny zástupca zastupoval dve osoby, v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Vychádzajúc z uvedeného hodnota jedného spoločného úkonu právnej služby v tomto prípade predstavuje 147,33 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľov nárok aj na náhradu režijného paušálu 8,84 € za jeden úkon podľa vyhlášky. Právny zástupca je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 %. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľom, spolu takto predstavuje sumu 374,80 €.

44. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

45. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2018